

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

Palæstinæ loca sancta perlustrat. Cap. XIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

Palæstinae loca sancta perlustrat. Cap. XII.

INDE cum cætera peregrinatione
 progressus, ut ad conspectum
 tiffimæ urbis est ventum, incredibilis
 ex ipso illius intuitu cepit animo ve-
 luptatem; ac deinceps paucis com-
 ratu, partim etiã solus, loca illa Chri-
 sti Domini, MARIAE virginis, & A-
 postolorum nobilitata vestigijs, eximio quodam
 fructu venerabundus haud semel obijt: modo in
 quondam templi reliquias, modo sepulchra Prophe-
 tarum intuens: hic nascentis & vagientis illic docentis, &
 miracula patrantis filij Dei monumenta considerans.
 Vbi verò ad loca eiusdem acerbissimis peris insignita,
 & morientis in cruce sanguine consecrata, ac ad de-
 functi sepulchrum accederet; effusus in lacrymas, tam
 pia oscula imprimere, immortales agere Domino gratias,
 incredibili quadam spiritus dulcedine & suavitate
 compleri. Ad hæc, antiquum beatissime Virginis domi-
 cilium, itemque locum instituto primum sacrosanctum
 mysterio, & sancti Spiritus aduentu memorandum; &
 cella eiusmodi quàm plurima, quæ per otium donde transe-
 ret, à mystagogo quàm accuratissime à dâderet. Erat
 natio iam diu deliberatum, ut diximus, in angustiis illis
 Iudææ sedibus pedem figere, atque ad conuersionem ad
 Euangelij lucem infidelis toto pectore incidere: quod
 non reperiret vel ubi sanctius in terris vitam degeret,
 in quo munere fructuosius operam collocaret. Non
 plurimis iam experimentis diuinæ bonitatis coeque,
 & in diem paruoque viuere assuetum, rerum que ad
 pus pertinent, habebat cura vlla sollicitum. Id vero
 borabat vnum fragilitatis humanæ videlicet conuul-
 ne spiritui quotidie deficienti, & noxarum fœtus ali-
 quas contrahenti, opportuna sacrae poenitentiae ablu-
 & cælestis panis alimenta decissent. Quam ad rem
 necum ratus ministerium fratrum à Franciscana fami-
 lia, qui loca illa religiosa tuentur, & peregrinos adirent

etibus præstò solent esse; adit ille ad custodem cœno-
 nobij, ac litteras ei, quas ex Italia commendatitias attu-
 lera, reddidit; & quòd ad conuersionem infidelium atti-
 neret, nihil ei suorum consiliorum impertit; voluntatem
 verò suam in eisdem sedibus commorandi habitandi-
 que demonstrat: rogat proinde, vt se fratres dumtaxat
 recto recipiant, sibi que Confessionis & Eucharistiæ sa-
 cramenta ministrent; se, quæ ad victum cultumque spe-
 dent, nullo prorsus eorum incommodo curaturum.
 Custos, partim commendatione amicorum, partim po-
 stulati moderatione permotus, bene sperare iubet Ig-
 natium, ita tamen, vt rem in aduentum Prouincialis
 Ministri differret, qui per eos dies in Bethleem oppido
 versabatur. nec dubitauit Ignatius quin æquè facilem
 Prouincialem esset habiturus, atque custodè habuerat.
 itaque cum reditus iam peregrinorum instaret, litteras
 ad amicos in Occidentem scribere aggressus est, quibus
 eos de suo statu faceret certiorem. Cum igitur maximè
 scriberet, quòd in posterum diem peregrinis erat indi-
 cta profectio; ecce tibi à custode nuntius, adesse Prouin-
 cialem, & Ignatium accersere; ad quem bonæ spei ple-
 nus cum extemplo adijisset, collaudat ille primò piã ho-
 minis voluntatem; sed re apud se diligentius deliberata,
 videri sibi ait satius, vt recedat; idque cum alias ob caus-
 as, tum verò quòd ante id tempus nonnulli eodem stu-
 dio accensi, dum securius vagantur, à Turcis excepti, vel
 miserè periissent, vel certè in acerbæ seruitutis calamita-
 tem incidissent, quos deinde propter officium ac vicini-
 tatem Franciscani fratres non sine magno cœnobij de-
 trimento redimere cogebantur. proinde se in diem in-
 sequentè cum cæteris peregrinis ad iter accingeret. Ad
 quæ cum ita respõdisset Ignatius, vt sibi certum fixumque
 esse affirmaret, Hierosolymis omnino restare; simulque
 modè signifiçaret, se, quãuis aliter sentiente Prouincia
 nequaquã, nisi aliqua oblata religione, à proposito rece-
 sarum: tum ille potestatè se à summo Pontifice habere
 subiunxit factis interdicendi si quis inuito se ibi dè rema-
 necconatus esset: iamque potestatis eius diploma pferre
 parat

paranti, confestim Ignatius, vt omnia ecclesiastica
 & imperia valde reuereretur, nihil proloquio
 spondit, credere se quae diceret; & quoniam in
 dicto audientem fore. Dum igitur ad hospitium
 morerens, vt se ad reditum compareret, iacens illum
 repente cupiditas montis Oliueti illius ceteris reuol-
 uendi, quo in summo cernuntur adhuc 1837 Christi
 ascendentis in caelum expressa vestigia: ac quae sunt
 in tantis temporis angustijs impedimento libere, et
 nemini patefacta, & (quod periculosus est) nullo pro-
 pter inopiam Turca secum adhibito ex ipsa monte
 conducti peregrinis in ea regione praesidio sustentibus ad
 montem excurrit: cumque a custodibus non admitten-
 retur, cultellum è calamaria theca detractum mercedis
 loco ijs dedit, sacri montis cacumen fabrorum, & de-
 uinorum pedum notas multa cum praecedenti gregi
 dio veneratus, ad Bethphage properauit: ubi iam longè
 la curiosè perlustrat, subiit illius animum libere, minime
 diligenter in Oliueti fastigio sese animaduertit, vix
 ex caeli plaga dextrum, vtra sinistrum esset Christi vesti-
 gium: qua dubitatione quasi quibusdam calaribus
 citatus, illicò ad montem recurrit, adnoctante
 tis oculis vel minutissima quaeque sic, vt in polo-
 rum dubitationi non esset: vsque adeo inespabile fuit
 sacrosancta illa redemptionis humanae moenia, do-
 cunabula Christianae religionis penitus eius cognoscere
 cognoscendi recolendiq; mentem eius inuoluit. cum
 cum abesset diutius, nec in turba peregrinorum
 ad Franciscanos defertur desiderari ex eo nomen Ignati-
 um. Franciscani suspicati id quod erat, ac verum
 eam solitudinem Ignatius in aliquod vitæ vel
 discrimen incurreret; Armenium quendam in
 bio ministrantem, ad illum perquirendum colorem
 tunt, qui descendenti ex Oliueto commoda
 factus obuiam, fuisse primum, ac truci vultu
 nitari, a cetera temeritate asperè admodum inceptum
 de immissa manu & brachio ferocius apprehensum, ad
 giuercorium trahere minime sanè renitentem, quoniam

iam nouo cœlestis gaudij rore perfusum, quòd inter eas contumelias Christum sibi præsentem, & vsque ad hospitium præcuntem, incredibili quodam genere consolationis aspiceret.

In Hispaniam redit. Cap. XV.

Viginti postera dies illuxit, Icum reliquo peregrinorum agmine Ignatius abiit præ desiderio tristor, & relictam prouinciam sine fine respiciens: nec tamen, quoniam præsentem necessitate victus, inde recederet, de muniendo in posterum sibi quandoque reditu ac mansionem desperans. Cumque primo traicctu Cyprum tenuisset in columis, tres ibi onerarias in Italiam paratas ostendit: quarum vna erat Veneti mercatoris, maxima, & omnibus rebus instructa; altera minor, sed bene firma, Turcarum: tertia Christianorum, parua, & malè cõpacta. Ac cæteri peregrini, quòd tempus erat hybernum, & obnoxium tempestatibus, pro se quisque tendere, ac certa mercede pacisci, vt in primam ascenderent: cumque Ignatius propter egestatem a nauarcho repudiaretur, idem illum enixè precari, vt hominem sibi notum, probum, atque adeo sanctum ne recusaret admittere. quibus ille non minus amarè quàm ineptè facetus: Atqui sancto, nihil opus est (inquit) nauis, calcabit æquora multorum exemplo, neque vnquam exorari se passus est: sed magno ei sterit cauillus, & contumacia. Cum enim Ignatius inde per contemptum exclusus, facillè obtinisset ipsam depreceatoribus, vt in illam debilem gratis admitteretur: cumque simul omnia nauigia vento secundo soluissent; repente eoritur atrox adeo ac sæua tempestas, vt Turcica nauis in omnium conspectu miserandam in modum fluctibus hausta, nullo prorsus euadere perierit; Veneta verò in scopulos illisa naufragium fecerit, saluis tamen hominibus: tertia tantum, qua uerbatur Ignatius, minimè valida, uentis ac fluctibus diu

¶ § multum